

DOSAR NR. #####/3/2022

#####

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
ÎNCHEIERE

ȘEDINȚA ##### DIN DATA DE 25.04.2023

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE: #####

ASISTENT JUDICIAR: #####

ASISTENT JUDICIAR: #####

GREFIER: #####

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamantele #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, ##### în contradictoriu cu pârâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, cu citarea CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII în calitate de expert conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, având ca obiect „drepturi salariale ale personalului din justiție”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, părțile lipsesc.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință conform art. 121 alin. 2 din Regulamentul de Ordine Interioară al Instanțelor Judecătorești prin care învederează instanței obiectul cauzei, părțile și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, precum și faptul că în data de 21.04.2023 reclamanta ##### a depus la dosarul cauzei „note de ședință+ înscrisuri”, în 1 exemplar, iar în data de 25.04.2023 reclamanta ##### a depus la dosarul cauzei „cerere precizatoare și completatoare”, în 1 exemplar, după care,

Instanța, referitor la cererea precizatoare și completatoare formulată de către reclamanta #####, reține că a fost depusă cu depășirea termenului prevăzut de art. 204 Cod Procedură Civilă, motiv pentru care decade reclamanta ##### din dreptul de a mai formula cerere modificatoare.

Instanța invocă din oficiu excepția prematurității cererii referitor la cererile reclamantelor privind acordarea indemnizațiilor conform art. 81 din Legea nr. 303/2004.

În temeiul dispozițiilor art. 394 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, Tribunalul declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra excepției prematurității cererii și asupra fondului cauzei.

TRIBUNALUL

nevoie de timp pentru a delibera în baza art. 396 C.pr.civ.,

DISPUNE:

pronunțarea la data de 09.05.2023, când pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Cu apel odată cu fondul.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 25.04.2023

Președinte,

Asistent Judiciar,

Asistent Judiciar,

Grefier

#####

Cod ECLI ECLI:RO:TBBUC:2023:006.#####

DOSAR NR. #####/3/2022

#####

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
SENTINȚA CIVILĂ NR. #####

ȘEDIȚA ##### DIN DATA DE 09.05.2023

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE: #####

ASISTENT JUDICIAR: #####

ASISTENT JUDICIAR: #####

GREFIER: #####

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamantele #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, ##### în contradictoriu cu pârâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, cu citarea CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII în calitate de expert conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, având ca obiect „drepturi salariale ale personalului din justiție”.

Dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din 25.04.2023 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 09.05.2023, când:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub numărul #####/3/2022 reclamantele #####, #####, #####, ##### și #####, în contradictoriu cu pârâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, cu citarea în cauză, în calitate de expert în discriminare, a CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, au solicitat obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri reprezentând 7 (șapte) indemnizații de încadrare lunare brute, cuvenită în conformitate cu dispozițiile art.81 alin.1 din Legea nr.303/2004, actualizată cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului, până la data plății efective a sumei și obligarea pârâtei la plata dobânzii legale penalizatoare cuvenite pentru suma datorată, de la data nașterii dreptului, respectiv data eliberării din funcție prin pensionare, până la data plății efective.

În motivare, în esență, au arătat că și-au desfășurat activitatea de judecători și au fost eliberate din funcție prin pensionare.

Fac referire la dispozițiile art.81 alineatul (1) și (2) din Legea nr.303/2004, art.74 alin.2 din Legea nr.303/2004, art.41 din Ordonanța de Urgență nr.114 din 28 decembrie 2018, art. VII din Ordonanță de Urgență Nr.130 din 17 decembrie 2021 și arată că aceste dispoziții care restrâng acordarea dreptului pretins sunt neconstituționale.

că natura juridică a dreptului prevăzut la art.81 alin.1 din Legea nr.303/2004 este aceea a unui drept salarial, fiind pe deplin aplicabile considerentele Deciziei RIL nr.5/2018, și, deși acordarea sa a fost suspendată timp de 12 ani, indemnizația acordată cu prilejul ieșirii la pensie, în condițiile art. 81 alin. 1 din Legea nr.303/2004, constituie „un bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol Adițional la Convenția EDO, iar neacordarea dreptului reclamat echivalează cu încălcarea dreptului de proprietate astfel cum este protejat de Convenția europeană a drepturilor Omului.

De la intrarea în vigoare a Legii ##### și până la prima suspendare a prevederilor art. 81, în anul 2010, deci aproximativ 6 ani, indemnizația revendicată și în prezenta cauză a fost acordată tuturor persoanelor îndreptățite, iar în prezent nu este afectată substanța dreptului, care există în patrimoniul persoanelor îndreptățite, ci exercițiul dreptului, astfel încât au un bun în sensul prevederilor art. 1 teza I-a din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dar și o speranță legitimă pentru exercitarea efectivă a acestui drept, măsura suspendării exercitării dreptului prevăzut de art. 81 al. 1 din Legea ##### apărând, în aceste condiții, ca fiind o ingerință în exercitarea dreptului de proprietate.

Prin ordonanțe de urgență adoptate în ultimii 12 ani, Guvernul României a lipsit de substanță dreptul pe care judecătorii și procurorii îl au în conformitate cu art.81 alin.1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și, dacă inițial, în anul 2010, perioada de criză economică justifica ocrotirea priorității a interesului public prin neacordarea acestei indemnizații, prelungirea în fiecare an a dispozițiilor legale prohibitive în ceea ce privește acordarea dreptului la indemnizația de pensionare a magistraților, până în anul 2022, afectează în mod esențial caracterul previzibil al legii, fiind incert nu numai anul când se va plăti acest drept, dar chiar posibilitatea magistraților pensionați ulterior anului 2010 de a mai beneficia de acest drept în timpul vieții.

Cel mai important aspect, în verificarea legalității ingerinței, este faptul că, dat fiind cele arătate anterior, nu există nicio garanție că în anul 2023 măsura suspendării nu va suporta o nouă prelungire.

Cât privește interesul urmărit prin măsura suspendării, dacă adoptarea Legii nr.118/2010 a fost impusă de

criza economică majoră pe care ##### o traversa, se poate constata că drepturile reduse la acel moment au fost ulterior majorate, prin art. 1 al. 1 și 2 din OUG 19/2012 și chiar prin art. 38 al. 4 din Legea 153/2017, astfel încât, se poate spune că ##### a depășit criza economică pe care a traversat-o în anul 2010 și nu se mai justifică măsura suspendării acordării indemnizației reglementate de art. 81 al. 1 din Legea 303/2004, având în vedere că au dispărut împrejurările care au justificat-o.

Actele normative prin care se suspendă dreptul la plata indemnizației la eliberarea din funcție generează o stare de discriminare directă între beneficiarii indemnizațiilor, discriminare ce atrage nașterea unui prejudiciu ce nu poate fi reparat decât prin acordarea unei despăgubiri ce reprezintă chiar contravaloarea acestei indemnizații.

Invocă discriminarea față de judecătorii Curții Constituționale a României, față de judecătorii care au fost eliberați din funcție pentru alte motive neimputabile (art. 81 alin.1 legea 303/2004) și față de moștenitorii judecătorului decedat (art. 81 alin.4 legea 303/2004).

Temeiul de drept îl constituie dispozițiile art.2 și 27 din OUG 137/2000, ale art. 20 ale Cartei Drepturilor Fundamentale coroborate cu art.3 al Directivei 2000/78/CE și Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, discriminarea fiind față de judecătorii Curții Constituționale a României care beneficiază de indemnizație la încetarea mandatului, dreptul nefiind suspendat. Criteriul de diferențiere: statutul profesional și modalitatea de eliberare din funcție prin pensionare în ceea ce privește judecătorul din instanțele ordinare prin încetarea mandatului în ceea ce privește judecătorul Curții Constituționale a României.

Discriminarea față de judecătorii care au fost eliberați din funcție pentru alte motive neimputabile (art. 81 alin.1 Legea nr. 303/2004)-tratamentul nefavorabil: suspendarea plății indemnizației la sfârșitul perioadei de activitate pentru judecătorii eliberați din funcție prin pensionare, față de judecătorii eliberați din funcție pentru alte motive neimputabile, dreptul acestora nefiind suspendat. Criteriul de diferențiere: modalitatea de eliberare din funcție.

Discriminarea față de moștenitorii judecătorului decedat (art.81 alin.4 Legea nr.303/2004)-tratamentul nefavorabil: suspendarea plății indemnizației la sfârșitul perioadei de activitate pentru judecătorii eliberați din funcție prin pensionare, față de soțul/soția și copiii care se află în întreținerea judecătorului care se afla în activitate la data decesului, dreptul acestora nefiind suspendat. Criteriul de diferențiere-statutul civil, respectiv modalitatea de eliberare din funcție.

În ceea ce privește actualizarea despăgubirii cu indicele de inflație și dobânda penalizatoare, fac referire la dispozițiile art.166 alin. 4 din Codul muncii, art.1.535 (1) din Codul civil și OG nr.13/2011

În contradictoriu pârâta a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

că, deși dispoziția legală este lipsită de echivoc-art.81(1)Legea nr.303/2004, în ceea ce privește dreptul reclamantelor la aceste sume de bani, ulterior legiuitorul a reglementat suspendarea acestui drept prin acte normative succesive.

La data încetării raporturilor de muncă ale reclamantelor erau în vigoare dispozițiile art.41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/28.12.2018, respectiv cele ale art.VII din OUG nr.130/17.12.2021 care prevedeu: în anul 2022 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva

Mai mult decât atât, prin O.U.G. nr.168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, plata acestor drepturi a fost suspendată și pentru anul 2023.

La data de 22.02.2023-f84 reclamanta ##### a formulat cerere precizatoare și completatoare a cererii introductive de instanță, solicitând 1.obligarea pârâtei la plata sumei ce reprezintă indemnizația pentru ieșirea la pensie, prevăzută de art. 81 alin.1 din Legea nr. 303/2004, echivalentă eu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, actualizată cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului, până la data plății efective a sumei, quantumul indemnizației de încadrare lunare brute urmând să fie determinat cu luarea în considerare a drepturilor salariale recunoscute prin:-sentința civilă nr.###/4 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția I Civilă în dosar nr.###/120/2018, definitivă prin decizia civilă nr.###/06.02.2020 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, prin care Curtea de Apel București a fost obligată la recalcularea indemnizațiilor de încadrare ale reclamantilor prin valorificarea coeficientului de multiplicare 19, începând cu data de 26.09.2015 și în continuare;- sentința civilă nr. ###/03.09.2020, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția I Civilă în dosar nr.###/120/2020, astfel cum a fost îndreptată prin încheierea din data de 04.03.2021, schimbată în parte, în sensul admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției, prin decizia civilă nr.##### pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, prin care Curtea de Apel București a fost obligată la recalcularea indemnizațiilor de încadrare ale reclamantilor pe baza VRS 605,225 începând cu data de 05.02.2017 și în continuare; 2.în temeiul dispozițiilor art. 1535 din Codul civil, obligarea pârâtei la plata dobânzii legale penalizatoare convenite pentru suma datorată, de la data nașterii

dreptului, respectiv data eliberării din funcție prin pensionare, până la data plății efective a sumei.

A arătat că precizarea cererii se referă la elementele ce intră în baza de calcul a indemnizației brute lunare, iar completarea cererii se referă la argumentele de drept ale pretențiilor, având în vedere că la data de 16 decembrie 2022 a intrat în vigoare Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prin care se abrogă Legea nr.303/2004 și încetează suspendarea exercitării dreptului de a beneficia de indemnizația de pensionare, art.41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021 își încetează aplicabilitatea la data intrării în vigoare a Legii nr.303/2022, iar suspendarea prevăzută pentru anul 2023, de art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.168/2022, nu se poate referi la un drept abrogat prin Legea nr.303/2022.

La data de 24.02.2023-f127 reclamanta ##### a învederat instanței că își însușește cererea precizatoare și completatoare a cererii formulată de reclamanta #####.

La data de 06.03.2023-f129 reclamanta ##### la data de 07.03.2023-f149 reclamanta ##### și la data de 25.04.2023 reclamanta #####, au formulat cerere precizatoare și completatoare a cererii introductive de instanță cu precizări și completări identice cu cele ale reclamantei #####.

La data de 14.03.2023 instanța a admis cererea reclamantelor de sesizare cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.41 alin.1 din Ordonanța de urgență nr.114/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, a dispozițiilor art.VII din Ordonanță de Urgență nr.130 din 17 decembrie 2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și a dispozițiilor art.VII din Ordonanța de urgență nr.168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și dispune sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției invocate de către reclamante.

La prezentul termen de judecată instanța a invocat din oficiu și a rămas în pronunțare cu privire la excepția prematurității formulării cererii de chemare în judecată.

Analizând cu prioritate excepția prematurității formulării cererii de chemare în judecată invocată din oficiu, conform art. 248 din Codul de procedură civilă potrivit căruia instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra excepțiilor de fond care fac inutilă, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii, instanța reține următoarele:

Prin promovarea cererii de chemare în judecată, reclamantele urmăresc obligarea pârâtei să le plătească indemnizația egală cu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, calculată în raport de cuantumul indemnizației de încadrare lunară brută pe care au avut-o în luna anterioară pensionării-indemnizație solicitată în temeiul dispozițiilor art.81(1) din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, actualizarea cu indicii de inflație a respectivei sume, și, totodată, aplicarea la aceasta și a dobânzii legale penalizatoare până la data plății efective.

Raportat la dispozițiile art.32 și art.34 din Codul de procedură civilă, la momentul formulării cererii de către parte pretenția trebuie să fie actuală, cu excepțiile expres prevăzute de lege care sunt de strictă interpretare. Pentru a se bucura de protecție judiciară, dreptul subiectiv civil trebuie să întrunească anumite cerințe, printre care și aceea de a fi actual. Dreptul subiectiv civil nu este actual atunci când acesta este afectat de un termen suspensiv ori de o condiție suspensivă, ceea ce atrage în plan procesual prematuritatea acțiunii formulate de către parte.

Conform art.81(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor (în vigoare până la data de 15.12.2022, fiind abrogată prin Legea nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor), judecătorii și procurorii cu vechime continuă în magistratură de 20 de ani beneficiază, la data pensionării sau a eliberării din funcție pentru alte motive neimputabile, de o indemnizație egală cu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, care se impozitează potrivit legii.

Aplicarea prevederilor art.81(1) din Legea nr.303/2004 a fost în mod repetat suspendată prin emiterea de acte normative succesive.

Astfel, măsura suspendării a fost dispusa inițial în anul 2010 prin Legea nr.118 și prelungită succesiv prin mai multe acte normative și anume: Legea ##### (art. 13), art. 9 din art.II din OUG 80/2010, introdus prin Legea 283/2011, OUG 84/2012 (art. 2), OUG ##### (art. 10 al. 1), OUG 83/2014 (art. 9 al. 1), OUG 57/2015 (art. 11 al. 1), OUG 99/2016 (art. 10 al. 1), OUG 9/2017 (art. 1 al. 3), OUG 90/2017, OUG nr.99/2016 (art. 11), OUG nr. 90/2017 (art. 11) OUG nr.##### (art. 41), OUG nr.130 din 17 decembrie 2021 (art.VII) și OUG nr.168/2022 (art.VII).

Pentru situația reclamantelor, eliberate din funcție prin pensionare la au relevanță dispozițiile privind suspendarea pentru perioada #####, în raport de data eliberării din funcție.

Prin Decizia nr.### din data de 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 17 august 2015, paragraful 17, Instanta Constituțională a statuat că „persoanele care se pensionează se supun dispozițiilor legale în vigoare la data deschiderii dreptului la pensie, potrivit principiului tempus regit actum”.

Prin urmare, neacordarea, pentru mai mulți ani succesivi, a drepturilor bănești anterior menționate nu poate fi privită ca un eveniment care afectează previzibilitatea normei, de vreme ce dreptul la pensie și condițiile de pensionare, precum și drepturile care se acordă cu prilejul pensionării sunt cele de la data deschiderii dreptului la pensie, iar nu cele existente în legislație la o dată anterioară, care nu au caracterul unui drept câștigat.

La data pensionării reclamantelor și la data solicitării de către acestea a plății indemnizației reglementate de art. 81 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, dispozițiile acestui text nu se aplicau astfel cum s-a reglementat prin OUG nr. ##### (art. 41), OUG nr.130 din 17 decembrie 2021 (art.VII) și OUG nr.168/2022 (art.VII), or, în aceste condiții, nu pot fi primite ca întemeiate susținerile care tind spre constatarea că dreptul invocat ar fi devenit actual.

Ceea ce urmează a fi verificat, în cauza pendinte, este susținerea privind încălcarea principiului predictibilității prin suspendarea repetată a drepturilor solicitate, cu consecința afectării substanței dreptului, de natură să afecteze proporționalitatea măsurii adoptată de legiuitor cu scopul urmărit, neavând relevanță juridică faptul că suspendarea aplicării dispozițiilor art. 81 al. 1 din Legea nr.303/2004 a intervenit anterior pensionării, potrivit principiului *tempus regit actum*.

În ceea ce privește natura juridică a drepturilor solicitate prin acțiune, acestea reprezintă drepturi salariale suplimentare, astfel cum a decis în practica sa constantă a Curții Constituționale, împrejurare evidențiată prin Decizia nr.##/2017 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție în Complet pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, instanța supremă având a se pronunța asupra următoarei probleme de drept : „suspendarea acordării indemnizației de pensionare pentru magistrați prin acte normative temporare, până în anul 2017, afectează caracterul previzibil al dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr.303/2004 și, implicit, substanța acestui drept”.

Astfel, prin această decizie, s-a statuat : „Așadar, măsura instituită de art. 9 din Legea nr.118/2010 a avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv în perioada 3 iulie - 31 decembrie 2010.

Rațiunea măsurii dispuse de legiuitor își are izvorul într-o situație de excepție, respectiv criza economică a țării, context în care instanța Europeană a Drepturilor Omului a admis că statul are dreptul de a suspenda sau suprima anumite retribuții și că, prin adoptarea Legii nr. 118/2010, ingerința statului a fost prevăzută de lege și a urmărit un interes public, respectiv protejarea echilibrului fiscal între cheltuielile și veniturile statului, pe fondul crizei economice din țară (Decizia de inadmisibilitate pronunțată la data de 6 decembrie 2011 în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11, ##### și ##### împotriva României).

Referitor la natura drepturilor acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă, Curtea Constituțională a statuat că aceste drepturi reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora. Ele nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este în drept să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării lor, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală (deciziile nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, nr. 326 din 25 iunie 2013 și nr. 334 din 12 iunie 2014).

De altfel, instanța de contencios constituțional a reținut constant în jurisprudența sa faptul că statul are deplină legitimitate constituțională de a acorda sporuri, premii periodice și alte stimulente personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea sunt drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul are libertatea de le modifica în diferite perioade de timp, de a le suspenda și chiar de a dispune anularea lor (deciziile Curții Constituționale nr. 108/14.02.2006, nr. 1.250/07.10.2010 și nr. 1.658/28.12.2010).”.

În acest context legislativ, Înalta ##### de Casație și Justiție, prin Decizia nr.##/2017 privind examinarea sesizării formulate de Curtea de Apel ##### - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în vederea dezlegării unei probleme de drept, a reținut că: „72. ##### de drept ce se urmărește a fi dezlegată este legată de efectele pe care le produc actele normative privind suspendarea dreptului instituit prin dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004. 73. Analizând normele legale de mai sus, se observă că ele dispun asupra unor beneficii de natură pecuniară, cu referire în speță la indemnizații la ieșirea la pensie convenite magistraților, în legătură cu care, pentru raționamente identice aplicabile altor beneficii reglementate în favoarea altor categorii socioprofesionale, Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a pronunțat deja prin Decizia nr. ##/2015 ori Decizia nr. ##/2017.74. Prin Decizia nr. ## din 8 iunie 2015, Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a explicat sensul interpretării dispozițiilor legale de suspendare contestate și în cauza de față, având în vedere perioada 3 iulie - 31 decembrie 2010, aceasta în raport cu momentul la care a intervenit pensionarea solicitantului beneficiului recunoscut de legiuitor prin pct. 2 din anexa nr. IV/2 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009) și de dispozițiile legale în vigoare la acea dată. 75. Ulterior, prin Decizia nr. ## din 20 februarie 2017, Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost sesizată cu interpretarea dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013) și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014), cerere formulată într-un litigiu promovat de un reclamant a cărui eliberare din funcție prin pensionare a intervenit în anul 2014. 76. Prin această decizie s-a reținut că, în cauză, se constată că problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale invocate în sesizare nu este recentă, existând o hotărâre a instanței supreme, pronunțată în cadrul mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, menționată chiar de către instanța de trimitere, în cuprinsul sesizării, hotărâre prin care problema de drept în discuție a fost dezlegată în interpretarea și aplicarea unei dispoziții legale anterioare cu conținut similar, făcându-se trimitere la Decizia nr. ##/2015. 77. În motivarea Deciziei nr. ##/2015, instanța supremă a statuat în sensul că, "Din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii ##### # #####". De asemenea, s-a apreciat, din interpretarea normelor legale interpretate, că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. 78. Or, în acest context, dată fiind analiza anterioară făcută de instanța supremă asupra aceleiași norme juridice, dar cu aplicare la un alt tip de beneficiu acordat de legiuitor [ajutoarele prevăzute de art. 2 alin. (1) și (2) din anexa nr. IV/2 la Legea-cadru nr. 330/2009 și conferirea Ordinului "Meritul #####" clasa a III-a, în condițiile Legii nr. 238/1998 privind conferirea Ordinului "Meritul #####" pensionarilor militari, veterani de război], este inutil a da o dezlegare în același sens în condițiile restrictive impuse de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă. 79. Rezultă, astfel, că problema de drept care face obiectul sesizării nu are caracter de noutate, în Decizia nr. ##/2015 fiind explicat sensul interpretării dispozițiilor legale de suspendare contestate și în litigiul pendinte.”.

Raportat la toată această argumentație a Înaltei ##### de Casație și Justiție, față de împrejurarea că drepturile solicitate reprezintă drepturi suplimentare și nu drepturi fundamentale consacrate și garantate de Constituție, măsura suspendării repetate a exercițiului acestora nu a afectat substanța dreptului.

De asemenea, Tribunalul reține că în cauza de față este pe deplin aplicabilă Decizia nr. ## din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Cât privește respectarea principiilor previzibilității și predictibilității legii, atât timp nu a fost afectată substanța dreptului recunoscut de legiuitor, ci doar exercițiul acestui drept a fost amânat, (conform considerentelor Deciziei nr. ##/2017 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție în Complet pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, mai sus expuse), nu poate fi validată nici această susținere a reclamantelor.

Tribunalul reține că se susține că măsura suspendării exercițiului dreptului prevăzut de art. 81 din Legea nr. 303/2004 a produs o ingerință în exercitarea dreptului său de proprietate, invocându-se în acest sens existența unei speranțe legitime cu privire la drepturile revendicate.

O creanță poate fi considerată drept o „valoare patrimonială” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 numai atunci când are un temei suficient în dreptul intern, de exemplu în cazul în care este confirmată de o jurisprudență consacrată a instanțelor [##### împotriva Slovaciei (MC), nr. 44912/98, pct. 45-52, ##### 2004-IX], iar competența statului să stabilească în mod discreționar remunerațiile provenite de la bugetul statului pe care vrea să le plătească angajaților săi (inclusiv dreptul de introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative) a fost deopotrivă recunoscut de jurisprudența ##### (Ketchko împotriva Ucrainei, nr. 63134/00, pct. 23, 8 noiembrie 2005).

Chiar și în ipoteza în care s-ar aprecia, din perspectiva pretențiilor formulate, că reclamantele sunt titularele unui bun care poate fi protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 și că măsura legiuitorului ar putea să constituie o ingerință în acest drept, cererea nu poate fi admisă de instanță, cât timp ingerința este prevăzută de lege, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, și aceasta urmărește un scop de utilitate publică, și anume menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice ale statului care se confruntă cu o situație economică deficitară (conform preambulului ordonanțelor de urgență).

Or, legiuitorul dispune de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, iar ##### respectă modul în care acesta percepe imperativele „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil [##### și alții împotriva Germaniei (MC), nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, pct. 91, ##### 2005-VI, și Zvolský și Zvolská împotriva Republicii Cehe, nr. 46129/99, pct. 67 în fine, ##### 2002-IX].

Astfel, în conformitate cu practica constantă a Curții, Statul se bucura de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în acest domeniu.

Curtea a constatat în situații concrete că nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit, cu excepția situațiilor în care aprecierea autorităților este vădit lipsită de orice temei. (Wieczorek c. Poloniei, hotărâre din 8 decembrie 2009, par. 59 sau Mellacher c. Austriei, hotărâre din 19 decembrie 1989, Series A nr. 169, par. 53).

În cele din urmă, o măsură care presupune o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să păstreze un „echilibru just” între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului. În special, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură prin care o persoană este privată de proprietatea sa.

În lumina principiilor stabilite în jurisprudența #####, Tribunalul reține că reclamantele nu au invocat cauzarea, prin neacordarea drepturilor invocate, a unui prejudiciu disproporționat și excesiv, incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Măsura de suspendare a plății indemnizațiilor reclamate este justificată de rațiuni de politică bugetară, a afectat în egală măsură toate persoanele aflate în situația reclamantelor și a ținut cont de situația acestei categorii de persoane, respectiv persoane care pot obține venituri în urma implicării într-o activitate lucrativă și care beneficiază de un drept de pensie.

De asemenea, nu a fost administrată nicio probă din care să rezulte că, pentru motive independente de voința lor reclamantele au de suportat cheltuieli cărora nu le pot face față din cauza neachitării sumelor pretinse.

În ceea ce privește argumentul referitor la faptul că art.41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021 își încetează aplicabilitatea la data intrării în vigoare a Legii nr.303/2022, iar suspendarea prevăzută pentru anul 2023, de art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.168/2022, nu se poate referi la un drept abrogat prin Legea nr.303/2022, instanța nu-l poate reține ca întemeiat.

Abrogarea textului de lege care reglementează dreptul la indemnizații, drept suspendat la data abrogării, nu echivalează cu încetarea cauzei de suspendare, cererea reclamantelor fiind guvernată de dispozițiile Legii 303/2004, dreptul lor fiind născut în temeiul acestei legi, însă cauza de suspendare reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.168/2022 subzistă, pe întreg anul 2023, așa cum dispune, Ordonanța nereferindu-se la un drept abrogat, aceasta intrând în vigoare la data de 09.12.2022, data la care era încă în vigoare Legea 303/2004.

Aceeași este și situația ajutoarelor materiale prevăzute de art. 20 Anexa VII a Legii cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice la încetarea raporturilor de serviciu cu drept de pensie prevăzute pentru militari, suspendate și în prezent, chiar dacă Legea nr.284/2010 a fost abrogată la data de 30 iunie 2017, fiind abrogată prin Legea nr.153/2017, care nu le-a mai prevăzut.

Referitoare la acestea instanța reține că s-a pronunțat și ICCJ prin Decizia nr.#/2018 dispusă în recursul în interesul legii, potrivit căreia ”Acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere formulate în temeiul art.20 alin.(1) din Capitolul 2 al Anexei VII din Legea nr.284/2010 introduse în perioada de suspendare a exercitiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații sunt premature formulate”.

A reținut instanța supremă că „94. Analizând circumstanțele specifice ale instituirii acestor drepturi, se consideră că, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concretă de o nouă manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate "bunuri" din această perspectivă.

95. În condițiile în care exercitiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până în anul 2017, inclusiv, aspect recunoscut de jurisprudența constantă a Înaltei ##### de Casație și Justiție și a Curții Constituționale, se apreciază că nu poate fi vorba nici de o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi.

96. Această concluzie se consolidează în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea nr. 153/2017, care nu mai stabilește asemenea drepturi, art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recunoscând posibilitatea abrogării chiar și în cazul normelor suspendate.

97. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 (care a intrat în vigoare la data de 7

decembrie 2017) a dispus că, în anul 2018, nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezervă (art. 11), însă, este de menționat că efectele acestor ultime modificări legislative nu au putut fi analizate de instanțele ce au pronunțat soluțiile atașate recursului în interesul legii, întrucât abrogarea Legii- cadru nr. 284/2010 și adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au intervenit la o dată ulterioară și nu au fost evidențiate hotărâri care să valorifice noul cadru legislativ.

98. Chiar dacă, în întreaga perioadă în care Legea-cadru nr. 284/2010 a fost în vigoare, dispozițiile privitoare la aceste drepturi nu au fost abrogate în mod expres, nu se poate susține că acestea s-au născut efectiv în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere inițial, în condițiile în care valorificarea lor a fost în mod repetat suspendată și nicio altă dispoziție legală sau soluție de jurisprudență nu a diminuat efectul actelor normative reținute a fi suspendat exercițiul drepturilor pentru a concretiza o speranță legitimă pentru viitor.

99. Cât timp nu se poate reține o vătămare a unor drepturi fundamentale, iar statul a acționat normativ în limitele dreptului său de apreciere cu privire la beneficiile ce ar trebui să fie plătite angajaților săi din bugetul de stat, suspendările repetate nu pot fi analizate din perspectiva cerințelor instituite de art. 53 din Constituția României, republicată, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți.

100. Prin urmare, având în vedere că exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până la finele anului 2017, acțiunile promovate în această perioadă sunt premature formulate, dreptul nefiind actual. Pentru a se bucura de protecția juridică a acțiunii în justiție, dreptul subiectiv, pe lângă condiția de a fi recunoscut și ocrotit de lege, trebuie să îndeplinească și condiția de a fi actual.

101. Niciun temei de drept substanțial intern sau convențional nu justifică, la momentul formulării cererilor, instituirea în sarcina părților a unei obligații executorii de plată a drepturilor pretinse, iar exercitarea dreptului înscris în art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei VII la Legea-cadru nr. 284/2010 rămâne subsumată politicii financiare a statului, care se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea politicilor sale.”

Pe cale de consecință, având în vedere considerentele de fapt și de drept reținute, instanța va admite excepția prematurității formulării cererii de chemare în judecată și o va respinge ca fiind prematur formulată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția prematurității cererii formulate de reclamantele ##### - CNP #####, ##### - CNP #####, ##### - CNP #####, ##### - CNP ##### - CNP #####, ##### - CNP #####, ##### - CNP #####, toate reclamantele cu domiciliul în procesual ales la ##### - reprezentant - în sector 5, ##### #, ##### #, ##### #, ##### # ##### # - cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr.5, sector 4, cu citarea CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII - cu sediul în București, Piața #####, nr. 1-3, sector 1 și o respinge ca prematur formulată.

Cu apel în 10 zile de la comunicare, care se va depune la Tribunalului București – Secția a VIII-a.

Pronunțată astăzi 09.05.2023, cu punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte, Asistent Judiciar, Asistent Judiciar, Grefier
#####

Red. ##/ ex./12.05.2023,
com. ex. / /2023